

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalets om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets §§ 1—6 (se Tillæg A. Sp. 2241) samt dets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1917 til 31. Marts 1918.

Forhandlingen genoptoges.

Munk-Poulsen: Under Finanslovens første Behandling i Fjor blev der saavel af mig som af adskillige andre Medlemmer rettet en Henstilling til den højtærede Undervisningsminister om at gøre noget for Sygeplejerskerne ude paa Rigshospitalet i Retning af Forkortelse af Arbejdstiden og Forhøjelse af deres Lønninger. Den højtærede Minister lovede at tage Sagen under velvillig Overvejelse. Jeg vil da nu gerne spørge den højtærede Minister, hvad Resultatet er blevet af disse Overvejelser. Jeg vil haabe, at denne Sag, der tilsyneladende mødte saa stor Velvilje hos Ministeren, maa faa en Løsning i Form af en virkelig Forkortelse af Arbejdstiden og en Forbedring af Lønningsforholdene. Vi er jo alle sammen glade for, at der er nogle, der vil ofre sig for Sygeplejen, særlig naar vi trænger til Hjælp i saa Henseende. Men saa bør vi ogsaa skaffe dem saadanne Forhold, at de ikke i en ganske ung Alder maaske er opslidte. Man bør indrette det saadan for dem, at Folk i Fremtiden ikke taber Lysten til at slaa ind paa denne Vej. Jeg har hørt adskillige Mennesker udtale deres Forundring over, at der i det hele taget er ret mange Mennesker, der gaar ind til Sygeplejen, fordi de meget let ved at bruge deres Kræfter i anden Tjeneste vil være i Stand til at opnaa et bedre økonomisk Resultat. Vi kan, som sagt, kun være glade ved, at der virkelig er nogle, der vil ofre sig for denne Sag, og vi bør da heller ikke nøjes med at sige nogle kønne Ord om dem og „tage Sagen op til velvillig Overvejelse“. Vi bør absolut gøre noget for at ændre deres Forhold. Jeg har haft en

Del Lejlighed til at beskæftige mig med Sygeplejerskernes Forhold ude paa Rigshospitalet, og det er mig ganske klart, at hvis deres Tjenestetid ikke forkortes, kan de ikke holde ud til Arbejdet i saa forfærdelig mange Aar. Naar en Del af dem alligevel bliver, til de er næsten opslidte, er det, fordi de paa det Tidspunkt, da de kunde gaa, ikke mere er skikkede til at paatage sig andet Arbejde. Jeg vil paa ny henstille til den højtærede Undervisningsminister ikke alene at tage denne Sag under velvillig Overvejelse, men at denne Overvejelse virkelig maa resultere i de nævnte Forbedringer i deres Forhold. At forlange, at en Sygeplejerske skal arbejde fra 6 Morgen til 7—8 Aften med en lille Middagshvile, er ganske utilbørligt. Man maa selvfølgelig ansætte nogle flere Sygeplejersker, men det mener jeg ogsaa, man kan forsvare, ja, man kan efter min Mening egentlig ikke forsvare at lade være.

Jeg vil dernæst gerne gøre nogle Bemærkninger angaaende vore indkaldte Soldater. Som bekendt fremdrog jeg i sin Tid Spørgsmaalet om Læge Gulmann i Aalborg og den der afdøde Soldat Thorvald Petersen. Jeg har set af Bladene, at langt om længe — Rettens Vej er jo baade lang og trang, og vel ikke mindst den militære — er Lægen blevet tiltalt for Pligtforsømmelse og blevet straffet. For saa vidt kunde man maaske sige, at Retfærdigheden er sket Fyldest. Men hvis denne Pligtforsømmelse — jeg ved det ikke, jeg har ikke set Akterne — har været medvirkende til, at Soldaten blev bortrevet i en ung Alder fra Hustru og en stor Børneflokk, forekommer det mig, at en Straf paa nogle faa Dages Vagtarrest knap nok staar i Forhold til Følgerne af denne Pligtforsømmelse. Jeg kunde tænke mig, at hvis en menig Soldat lod være at hilse paa en ung Løjtnant og blev meldt for det, vilde hans Straf blive omtrent lige saa stor, maaske endda større end den, den omtalte Læge har faaet. Hvis der ikke er noget at gøre ved dette — og det er der maaske ikke, Loven maa vi jo bøje os for —, saa kan jeg ikke andet end udtale min Tilslutning til, hvad det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) forleden udtalte. Var det dog ikke muligt, at vi kunde faa ændret vor militære Retspleje? Der kan dog neppe tænkes noget Medlem af dette høje Ting og vel heller ikke af det andet Ting, der er imod at faa gennemført en nogenlunde tidsvarende militær Retsordning. Gang paa Gang faar man fra Officererne, sær-